

člověk). S toho stanoviska že byl zločin pokusu vraždy na manželce a na jiných osobách spáchán v affektu vyššího stupně, blížíciho se hranicím nepřičetnosti, který mohl přičetnost snížit, třebaže ne podle § 2 písm. a), b), c) tr. zák. zrušiti. O posudek soudních znalců v Moravské Ostravě opíraný návrh obhájce obžalovaného na povolení obnovy trestního řízení ve věci Tk V 459/28 byl zamítnut, čímž je v otázce viny obžalovaného rozhodnuto právoplatně. Co se však týče otázky trestu obžalovaného na svobodě, shledal nejvyšší jako zrušovací soud, že nastaly podmínky 1. odst. § 410 tr. ř. pro jeho zmírnění. Podle výsledků šetření o duševním stavu odsouzeného prospívá mu při posuzování míry jeho trestuhodnosti podle zásady § 48 tr. zák. závažná polehčující okolnost podle § 46 písm. a) tr. zák., a to v míře velmi značné, jak plyne z posudku soudní lékařské rady, podle něhož se dále dodatečně ukázalo, že byl pokus trojnásobné vraždy, jenž byl pro vyměření trestu podle zásady §§ 34, 35 tr. zák. významu rozhodujícího, spáchán na podkladě duševního založení obžalovaného v affektu vyššího stupně, blížíciho se hranicím nepřičetnosti, jenž, třebaže přičetnost nezrušoval podle § 2 písm. a), b), c) tr. zák., přece ji mohl snížit. Tyto polehčující okolnosti, jež v době vyměření trestu Nejvyšším jako zrušovacím soudem ještě nebyly známy, ospravedlňují při své významnosti a důležitosti ve spojení s polehčujícími okolnostmi, přiznanými obžalovanému již ve stoličce první (částečným doznáním, zachovalostí, rozčilením z trpkosti otráveného života) předpokládati takovou převahu jejich nad shledanými okolnostmi přitěžujícími, že dány jsou podmínky, by při nezbytně nutném snížení vyměřeného trestu sestoupeno bylo podle § 338 tr. ř. i pod nejnižší mez zákonné sazby. Na tomto podkladě shledal pak Nejvyšší jako zrušovací soud nahoře uvedený zmírněný trest za přiměřený zavinění obžalovaného.

Čís. 4208.

Pod ustanovení § 174 I c) tr. zák. spadá krádež z »hořícího obchodu« v čase požáru; krádež po požáru spadala by pod pojem »nesnáze okradeného zvláště potkavší«, kdyby bylo zvláštními okolnostmi případu poškozenému znemožněno nebo stíženo, by svůj majetek chránil, a pachatel si byl toho vědom.

(Rozh. ze dne 12. června 1931, Zm II 237/30.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zamítl v neveřejném zasedání odpor a zmateční stížnost obžalovaného do rozsudku krajského soudu v Uherském Hradišti ze dne 17. května 1930, pokud jím byl stěžovatel uznán vinným zločinem krádeže podle §§ 171, 174 I c) tr. zák., nařídil však podle § 362 tr. ř. mimořádnou obnovu trestního řízení ve prospěch obžalovaného, zrušil rozsudek ve výroku o vině a vrátil věc sborovému soudu první stolice, by o ní v rozsahu zrušení po zákonu dále jednal (§ 359 tr. ř.). V otázce, o niž tu jde, uvedl v

d ů v o d e c h:

Rozsudek uznává obžalovaného vinným krádeží kvalifikovanou na zločin podle § 171 I c) tr. zák., poněvadž dne 20. ledna 1930 »v čas požáru« obchodu K-ova odňal z držení a bez přivolení K-ova pro svůj prospěch cizí movitou věc v ceně 200 Kč. V důvodech rozsudku odvoláváno je se na úplné prý doznání se obžalovaného ke krádeži. V podstatě na podkladě tohoto doznání vzal soud za zjištěno, že obžalovaný ukradl plátno tak, jak mu to za vinu klade obžaloba, jež ho vinila, že odcizil plátno »při hašení požáru«. Než obžalovaný vylíčil případ v ten smysl, že, když bylo po ohni, zanechána byla velitelem hasičů u spáleniště hlídka, obžalovaný s jinými popíjel pak v hostinci do 1½4. hod. ranní, pak se šel podívat na spáleniště, kde mu prý hlídka řekla, že starý K. jim říkal, by si vzali, co je dobrého, a na to že si obžalovaný vzal kusy plátna, ležící na zemi. Podle toho, an požár vypukl dne 19. ledna, a podle samé obžaloby byl dosti brzy udušen, naskytují se závažné pochybnosti o správnosti rozsudkového předpokladu, že krádež byla spáchána »z hořícího obchodu« v čas požáru (jakožto nesnáze, která okradeného zvláště potkala). O tom, zda ještě později byla situace pro poškozeného taková, že by rovněž spadala pod pojem nesnáze okradeného zvláště potkavší, poněvadž v důsledcích zvláštních okolností případu bylo poškozenému znemožněno nebo stíženo svůj majetek chrániti (srv. Finger II, str. 430, Altmann I, str. 437, rozhod. býv. víd. zruš. s. Sb. čís. 4130), a zda si byl obžalovaný toho vědom, se rozsudek vůbec nevyslovuje. Bylo proto podle § 362 tr. ř. učiniti ono opatření.

Čís. 4209.

Násilím ve smyslu § 190 tr. zák. může býti i násilí (svázání nohou) vykonané na osobě bezvědomé, slouží-li k tomu, by osoba ta, kdyby včas nabyla vědomí, nebyla s to brániti loupežníkovi, by se věci nezmocnil a s ní se nevzdálil.

Spolupachatelství zločinu loupežného zabití.

Vzdálená spoluvina jest při zločinu loupežného zabití vyloučena.

Pokud nejde o zmatek čís. 6 § 344 tr. ř., nebyly-li dány k hlavní otázce na zločin loupežného zabití eventuální otázky na krádež a na vzdálené spolupomocnictví, a dodatková otázka (kontrolní), zda jest skutečně ublížení násilím spatřovati v tom, že pachatel svázel napadenému nohy, když již byl v bezvědomí.

Soud není oprávněn umožniti porotcům otázkou k tomu čelící kvalifikaci skutku, která je podle výsledků hlavního přelíčení nemožná.

(Rozh. ze dne 12. června 1931, Zm II 111/31.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmateční stížnost obžalovaného do rozsudku krajského soudu trestního